

În 29 august 1948, Inchisoarea Sighet a devenit politica prin încarcerarea primului lot de deținuți politici ai Maramuresului: 18 tineri. La 61 de ani de la eveniment, foștii deținuți politici s-au reintors în celula care le-a luat tinerețea, iar unora, chiar viața.

29 august, 1948. Pe la orele amiezii, în închisoarea Sighet sosesc 18 tineri. 18 copii. Primii deținuți politici ai Maramuresului, un grup de elevi și studenți din Sighet, care activau într-o organizație anticomunistă. Deși aveau 16-17-18 ani și cunosteau dictonul comunist potrivit căruia „pentru dușmanii poporului nu există nici milă, nici îndurare”, intrau pe holurile puscării fără regrete, fără teamă, fără manie. Valorile pentru care au luptat și credeau în Dumnezeu îi faceau puternici. Erau conștienți de pericolul comunist, dar pe atunci nu șiau că au inaugurat „o casă a morții” în care aveau să-și găsească sfârșitul elitele României. O vreme au fost repartizați câte doi în celulă, apoi, din noiembrie au ajuns în aceeași celulă 74. Apoi condamnările comuniste i-au trimis în alte închisori: Târgșor, Pitești, Gherla.... Unii s-au prăpadit în închisori, pe alții, regimul crunt de detenție i-a ucis la scurt timp după eliberare, ceilalți au fost prigoniti continuu până la Revoluție, interzicându-li-se să-și continue studiile sau să-și găsească un serviciu. Astăzi, din cei 18 mai trăiesc doar șase.

29 august 2009. În celula 74 de la etajul doi al închisorii Sighet se adună o mână de bătrâni. Putini supraviețuitori ai „Lotului Visovan”, ajunși la vârste venerabile de 70-80 de ani. Închisorile comuniste le-au „mancat” tinerețea, sănătatea și familiile, dar ei intra și azi în puscărie la fel ca acum 61 de ani: fără regrete. După Revoluție, s-au obișnuit să se adune an de an în celula în care au stat închisi și să-și plângă camarazii. La niciuna din aceste întâlniri n-au primit vreo diplomă oficială (singura diplomă de onoare le-a fost acordată de GAZETA de Maramureș) sau măcar un „multumesc” soptit din partea vreunui oficial. Așa că, la 61 de ani de la încarcerare, foștii deținuți politici au cinstit singurele persoane care le-au stat alături în suferință: membrii familiilor lor, în special, soțiile. Numai că, de această dată, întâlnirea „Lotului Visovan” a coincidea și cu un alt eveniment. Tocmai în 29 august a ajuns la Sighet un grup de 90 de tineri care au venit pe jos din Badaciu, comuna lui Iuliu Maniu, până la Sighet, într-un pelerinaj organizat de Biserica catolică, pelerinaj care a ajuns la a zecea ediție. Așezați în genunchi în holul memorialului, serioși și sobri, tinerii au cântat cantece religioase, apoi au participat la o liturghie. La finalul ei, în timp ce se plimbau timizi prin celulele temnitei, i-au descoperit pe membrii lotului Visovan adunați în celula 74. După ce au înțeles că sârbătorește bătrânii adunați acolo, au

exclamat pe holuri: „exista supravietuitori” si s-au adunat in jurul lor.

Nistor Man le-a explicat ca: „Comunismul a fost cea mai mare nenorocire pe care a cunoscut-o pamantul pana aici. A adunat experienta tiraniei antice, a despotismului oriental, a absolutismului si a tuturor sistemelor de asuprire, le-a comprimat si le-a aplicat cu cruzime toata invatatura de suprimare si inchidere a omului. Am fost, poate ca Dumnezeu asa a vrut, minorii, nevinovatii, care intra in inchisoare. Acum 61 de ani, cei 18 intram aici fara parere de rau, fara regrete, fara frica, desi eram in mainile Astazi, cand facem bilantul acestei inchisori, o gasesc simplu: ca o biserică”.

Autor: Ioana Lucacel

Sursa: [Gazeta de Maramures](#)